LUPTĂTORII

COLIN P. DAVIES

Traducere din limba engleză

LAURA BOCĂNCIOS

Tânărul scriitor britanic, COLIN P. DAVIES este un șef de șantier de construcții din Liverpool, Anglia. Povestirile sale au apărut în *Spectrum SF*, *Asimov's Science Fiction*, *3SF*, *Paradox*, *Elysian Fiction* și *Andromeda Spaceways Inflight Magazine*. Primul său roman este *The Bookmole*. În 2008 i-a apărut culegerea de povestiri *Tall Tales On The Iron Horse*.

În scurta povestire incisivă și rafinată care urmează, înțesată cu suficiente idei noi pentru a alimenta un roman de opt sute de pagini, autorul ne înfățișează prețul care uneori trebuie plătit pentru a menține un *statu-quo*...

În sfârșit, bunicul încetini șalupa și alaiul de păstrăvi de mare se îndepărtă, alunecând sub soarele dogoritor al amiezii.

Elisa se aplecă peste margine, urmărind cu privirea un alt hoit gigantic și tremurător trecând pe sub, în timp ce bunicul fluiera un refren mult mai bătrân decât cei treisprezece ani ai fetei.

– Ajunge! strigă ea, apoi adăugă mai blând: Am văzut destul.

– Și încă mă mai consideri rău?

Bunicul își dădu pe spate șapca albă și își trecu o batistă mototolită peste frunte. Opri motorul. Pleoscăitul domol se stinse odată cu zumzetul acumulatorului.

– De fapt, niciodată nu te-am crezut rău.

Elisa scrută orizontul. De unde se găseau ei în Oceanul Sferic, nu se zărea nimic din arhipelag. Noua Sicilie se afla la două ore către vest. Fata nu mai călătorise niciodată atât de departe de Portul de origine, de oameni. Ideea de izolare era ca o mână strivindu-i plămânii – doar ea, bunicul și un ocean cât o lume.

Privi din nou în apa limpede, mică a platoului, la cimitirul de oase albe și enorme.

– Cât de întins este câmpul de bătălie?

Bunicul stătea cu brațele larg deschise, astfel că briza îi umfla cămașa albă.

– Imens. L-am privit de la o distanță prudentă.

– Nu văd nici un trup de demon. Ziceai că sunt la fel de mari ca luptătorii.

– Demonii înaripați sunt acolo, crede-mă. Mai uită-te... s-ar putea să le vezi sulițele de bronz.

– Nu-mi văd decât copiii.

Elisa își scoase pălăria de paie cu boruri largi și își dădu la o parte de pe față părul roșcat. Își atinse obrazul cu vârful degetului, sperând să găsească o lacrimă, dar în zadar. Soarele o ardea și își puse din nou pălăria.

Bunicul se foi stânjenit.

– Cred că întinzi coarda puțin cam mult.

Se ghemui și începu să scotocească într-o geantă de pânză groasă, scoțând la iveală un binoclu.

– Bine, poate nu copiii.

– Elisa, tu ești o resursă, iar eu sunt un creator. N-am sentimente de vinovăție.

– Și, totuși, m-ai adus aici.

– Ești nepoata mea... Veneam aici... și tu *m-ai rugat.*

Examină cu binoclul cerul către est.

– În plus... m-am gândit că s-ar putea să înveți ceva.

Elisa își trecu degetele prin apă. Răcoarea o luă pe neașteptate, însă i se părea potrivită pentru acest loc al morții. Venise aici căutând emoție, căutând o legătură... sau cel puțin o reacție. Însă nu era impresionată. Inima îi era la fel de rece ca apa oceanului.

Monștrii de pe fundul mării, acei coloși zburători care apăraseră Portul de origine de atacul demonilor, care se luptaseră pe un cer negru de aripi și carne, cu sângele șiroind ca ploaia, erau *parte* din ea, erau zămisliți *din* ea. Aveau cranii de dimensiunea unor case, coaste cât grinzile, celule din celulele ei. Ce se așteptase să simtă?

– Bunicule, ești sigur că nu a supraviețuit nici unul?

Își șterse degetele de pantalonii scurți.

Bunicul coborî binoclul.

– La chemarea cercetașilor, am trimis progeniturile tale. Demonii au fost alungați, dar nici un luptător nu s-a întors la labirint. Acum cuibul e populat doar de peștișori.

– Și dacă demonii se întorc?

– Se *vor* întoarce, cu timpul. Dar vom avea întotdeauna alte progenituri.

– Dar nu ale mele.

– Ți-ai făcut datoria. Nu vei mai fi solicitată.

– Mă întreb... cum te simți să creezi viață doar pentru a o distruge? Să creezi cu acest scop precis? Nu te deranjează?

Bunicul oftă.

– A devenit o necesitate. Cum altfel am putea să ținem demonii la distanță? Probabil că ți-e greu să înțelegi.

– Nu, nu mi-e greu.

Înțelegerea venea ușor, *emoția* era cea care venea greu. Elisa căuta melancolie sau tristețe. Nu găsea decât disconfort în dogoarea nemiloasă a soarelui.

– Mi-ar plăcea să cred că ai mei au murit eroic, că o fărâmă din personalitatea mea a trăit, cumva, în ei.

– Luptătorii n-au de ales. Luptă și se întorc la cuib. Sunt *proiectați* să nu aibă de ales. Ți se pare eroic?

– Ești un soldat bătrân cu inima de piatră. Luptătorii nu sunt mașini. Mi-ai spus că au sentimente.

– *Bineînțeles* că au sentimente. Simt dragoste față de noi. De ce altceva și-ar da viața pentru noi?

Bunicul puse binoclul înapoi în geanta aflată la picioarele sale. Când se ridică, ținea în mână un mic radio sau un transmițător. Desfăcu antena și lovi tastele cu vârful degetului.

– Uneori, mă întreb cine sunt adevărații luptători.

– Ce vrei să spui? Tu i-ai făcut. Ar trebui să știi.

– ...și cine sunt adevărații demoni...

– Oricine ar fi, într-o bună zi îi vei găsi și-i vei distruge, nu-i așa?

Bunicul îi zâmbi.

– Aceasta este lumea lor. *Oamenii* sunt intrușii aici.

– Ce faci? întrebă, arătând cu degetul către stația radio din mâna lui.

– Pescuiesc.

Soarele dogorea pe umerii bronzați ai Elisei; maioul roz pe care îl purta îi oferea foarte puțină protecție. Se săturase să mai stea.

– Am văzut destul, bunicule. Vreau să mă întorc.

– Încă puțin... Aproape am terminat.

– Și dacă luptătorii s-ar iubi pe ei înșiși mai mult decât ne-ar iubi pe noi?

– Dar știi că ești ciudată, Elisa. Plină de întrebări. Nimeni nu mi-a mai pus asemenea întrebări până acum.

– Poate că nu sunt ca toți ceilalți.

– *Trebuie* să ne iubească mai mult decât iubesc viața. Supraviețuirea noastră depinde de asta. Dar nu sunt nebun. M-am pregătit pentru surprize.

– Cred că nu sunt născută să fiu martir.

– Vei avea timp să...

Cuvintele i se opriră pe buze când marea săltă și barca se legănă, ca și cum ceva ar fi trecut pe dedesubt. Elisa scrută apa, dar nu zări decât întunecime printre razele scânteietoare ale soarelui ce se oglindea în ea. Un moment de liniște și trepidație, apoi o siluetă imensă țâșni din apă, la trei sute de metri depărtare. Dintr-o fântână de stropi, o creatură monstruoasă se avântă în aer. Se îndreptă în direcția lor, în timp ce un val năvăli către barcă.

– Un luptător! țipă Elisa, în timp ce șalupa o răsucea și o azvârlea încoace și încolo.

Își încleștă degetele de banchetă.

Creatura se ridică deasupra lor, cu aripile negre de reptilă, pe urmă se prăvăli și pluti în cercuri joase, cu ghearele ca niște seceri tăind crestele valurilor. Capul masiv păstra caracteristici umane, dar exagerate și trase în față, într-un bot ascuțit, cu vârful ca o țepușă. Gâtul acoperit cu chitină părea nefiresc de subțire, dar îi permitea să facă manevre în aer și să dea lovituri necruțătoare cu colții zimțați. O fiară nemaipomenită, ce se dovedise pe măsura nechibzuinței auto-distructive a demonilor cu pielea maronie.

– Este unul de-al meu! strigă Elisa. Trebuie să fie!

Luptătorul se ridică, întunecând soarele preț de o clipă, străbătând aerul înapoi pentru a se înălța, pe urmă vira, întorcându-se pentru a coborî în picaj spre ei.

– Da, este unul de-al meu. Și trebuie să fie mai deștept decât ceilalți. A descoperit cum să se ascundă și cum să supraviețuiască.

Luptătorul țipa – un urlet la fel de trist ca al unui copil pierdut – în timp ce cobora atât de jos deasupra lor încât Elisei îi zbura părul peste față. Simți mirosul de alge al creaturii.

– Este din cauza *mea*, nu-i așa, bunicule? Luptătorul meu este altfel. Are spiritul meu. A făcut propriile alegeri. E mai puternic, mai inteligent... Ar putea deveni lider.

Luptătorul se apropie din nou, plană deasupra lor, apoi urmă un trosnet și o bufnitură și o gaură imensă de cer albastru fumuriu apăru în trupul creaturii... iar aceasta zbieră, se roti și plonjă din cer... prăbușindu-se în apă, ceva mai departe.

Elisa țipă și se agăță de marginea șalupei ce se legăna.

– Bunicule...

Îl văzu coborând antena.

– L-ai *omorât*! De ce? De ce l-ai omorât?

Privi cum trupul imens era înghițit de ape. La început vârtejuri, apoi un clocot rece, pe urmă calm. Era îngrozitor. O tragedie. Ar fi putut avea cel mai bun luptător care a existat vreodată!

– Bunicule!

Bunicul aruncă transmițătorul în geantă și rămase cu privirea pierdută înspre apă. Elisa nu-i putea vedea chipul. Deși îi vorbi, iar și iar, bunicul nu-i răspunse. Încetul cu încetul, barca își opri mișcarea agitată.

Soarele se târa pe cer.

În cele din urmă, bunicul porni motorul și îndreptă șalupa către Portul de origine.